

„Hr. Oberst, min Mund er lukket! . . . For Kærlighedens Hemmeligheder har jeg ikke Agentur.“

Obersten kom til at le.

„De er Diplomat, Delft! . . . Naa, jeg er ligeglad. Har Folk Lyst til at rulle deres Penge ud i Søen, saa for mig gerne. Det vilde saamænd være Synd at nægte dem den Fornøjelse. Prosit Mahlzeit, mine Herrer! Der er Plads til mange Tønder Guld i Hjertingbugten.“

„Det er et gudsvelsignet sandt Ord, Hr. Oberst!“

„Jeg holder mig, som sagt, udenfor den hele Svindel. Jeg vil ikke engang høre om den. — Adjø, Hr. Delft.“

„Jeg har den Ære at anbefale mig,“ sagde den lille Israelit og trak sig tilbage med sit allerærbødigste Buk.

Obersten blev siddende med Haanden under Kinden og tyggede heftigt paa sit Overskæg. Det var et formeligt Raseri, der ved saadanne Efterretninger greb den blodrige gamle Herre, som selv engang i Ungdoms Overmod havde kastet Handsken til den nationale Slendrian og drømt om at blive en Fører og Fornyer indenfor sit Omraade, og som nu hørte til den ny Tids mest forbitrede Modstandere. Ligesom de fleste andre af Landets Gammelliberale hadede han de unge, sejrrie Foregangsmænd med et misundeligt Had, der overfor Per næsten havde faaet Karakteren af en Mani. Den Tanke, at hvad han ikke selv havde naaet, skulde kunne lykkes for denne Bondelømmel, der havde forhaanet ham i hans egen Stue, red ham som en Mare, — og det med saa meget mere Grund, som han i sit stille Sind indrømmede Per baade overlegne Evner og det hensynsløse Mod, han selv havde manglet. Han saae i hans kombinerede Frihavns- og Kanalprojekt